

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. III. Valor & efficacia Orationum quæ nomine Ecclesiæ fiunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

foli officium legant, possunt eo modo tonoque vocis dicere, qui magis eos iuuet, ad augendam suam deuotionem; siue tantum legant, siue etiam soli cantant. Et similiter si legant officium cum alio, possunt in se versus diuidere, vt laborem minuar dicendi omnes: quemadmodum in ipso choro fit. Iam enim consuetudo hæc recepta est, & approbata in vniuersa Ecclesia. Ac propterea S. Clemens in Apostolicis suis constitutionibus dixit: quando fideles non possunt convenire in Ecclesiam ad canonicas Horas dicendas, *vnusquisque psallat sibi, canat, aut oret, saltem duo simul, aut tres.* Nec dicit plures quia multitudo in particulari recitatione aliquam adferret confusionem. Et rectius, & maiori cum ordine orant duo vel tres, quasi duos choros facientes: eum in modum, quo Tertulianus dicit, morem fuisse olim inter pios coniuges: Quid maritus illi, & quid illa marito cantabit? Sonant inter duos Psalmi, & Hymni: & mutuo prouocant, quis melius Deo suo canat. Quod si decentem seruent moram in legendo, haurire poterunt fructus & utilitates, quas diximus obtinere tacentem tempore, quo alter canit.

Lib. 3. c. 34.

Lib. 2. ad
vixram c. 6.
Ec. 9. ad
finem.

CAPVT. III.

VALOR ET EFFICACIA ORATIONVM QVAE NOMINE Ecclesia fiunt,

ALIAE EXCELLENTIAS ET UTILITATES non minoris momenti, quam sint prædictæ, habent Orationes, quæ totius Ecclesiæ nomine dicuntur: quæ inter alias duas valde insignes habet proprietates, ad nostrum institutum accommodatas. Propter quas cælestis eius sponsus de ea dixit: *una est columba mea, perfecta mea:* quia Ecclesia est vna, & est Sancta. Vnitatis eius consistit in eo, quod sit congregatio multorum Fidelium, eadem Fide, & Religione Christiana coniunctorum, sub vno visibili capite Pontifice Romano, S. Petri Successore, & Christi D. N. in terris Vicario. Quæ quamuis vna sit, multas tamen particulares Ecclesias complectitur, quæ sunt etiam congregationes fidelium sub specialibus capitibus, hoc est Episcopis, Apostolorum Successoribus: & propter hanc vniionem dicitur tota Ecclesia Sacrificare, orare, canere, & alia similia facere: cum ea facit præscripto & ordinatione Christi D. N. qui eius est fundator, & præcipuum caput; aut decretis Episcoporum conuenientium in Concilijs cum suo capite Summo Pontifice, (hi enim representant Ecclesiam vniuersalem) aut Decreto & Constitutione Summi Pontificis, cui Christus D. N. vices suas plenissimè reliquit. Non tamen est necesse, omnes Fide-

Cans. 6. 8.

les hæc opera per seipfos præstare; sed tatis est, quòd ea faciant per alios, qui cum sint eiusdem Ecclesiæ pars quædam, ab ea destinantur ad huiusmodi ministeria. Eum in modum, quo dicimus hominem videre, ambulare, & laborare: quamuis hæc non faciat omnibus sui corporis membris, sed aliquibus, quæ ad huiusmodi actiones sunt apta, & à natura destinata; viderenim homo oculis, ambulare pedibus; laborat manibus. Ecclesiæ Sanctitas consistit non solum in sanctitate Legi; Sacramentorum & Sacrificiorum, quæ in ea sunt; sed in eo etiam quòd in eadem congregatione fidelium semper sint aliqui verè Sancti, & amici Dei habentes charitatem, & virtutes valde præstantes: quorum opera & actiones valde ipsi placent, magnumque in ipsius oculis meritum habent. Ex quo provenit: ut quamuis in Ecclesia multi sint peccatores: (est enim in hac aræ multum straminis siue paleæ cum frumento admixtum habentis) quod tamen ipsa in communi facit, est Deo gratum: eò quòd oculis suis potius coniciat in amicos, quos in ea habet, ipsique placent: quàm in improbos, ipsum offendentes. Cum ex colloquio, quod Abraham cum Deo habuit circa maledictas illas ciuitates Sodomæ, & Gomorrhæ, eisq; contempnes, constat quòd Deus ignouisset multitudini peccatorum adeò horrendorum, si inter eos inuenisset quinquaginta iustos, quadraginta, aut viginti, imò si vel decem tantum inuenisset: *b dimittam, inquit, omni loco peccatores. Et per Ieremiam dixit: c circuite vias Ierusalem, & aspiciete, & considerate, & querite in plateis eius, an inueniatis virum facientem iudicium, & querentem fidem: & propitius ero ei: toti scilicet ciuitati.* Deus enim Dominus noster valde propensus est ad clementiam & misericordiam; & propter aliquorum iustorum sanctitatem benefacit communitati peccatorum, in qua illi viuunt: quantò igitur magis id faciet toti Ecclesiæ: in qua multi sunt Sancti: quorum sanctitas non amittit suum splendorum propter aliorum malitiam. Ex quo fit ut Ecclesiæ sanctitas hoc nomine augeatur, & imminuatur. Tunc enim sanctior est cum plures habet præclaros Sanctos. Ac propterea tempore Apostolorum, & in suis initiis fuit Sanctissima propter heroicam sanctitatem, quæ in primæuis Christianis eluxit.

§. I.

EX Hoc fundamento deducere licet præstantiam & excellentiam orationum Ecclesiæ: quæ est corpus quoddam mysticum cuius præcipuum caput est Christus; cor autem (ut ait S. Thomas) est Spiritus Sanctus. Quemadmodum autem caput, & cor, cum toto corpore operatur per spiritus vitales, quos ei communicant: ita Christus Dominus noster, & Spiritus Sanctus orant pro corpore suæ Ecclesiæ, influentes in eam, speciatim in viuæ eius membra, quæ sunt ipsi iusti, Spiritum orationis, &

ferent-

b Genes. 18.
26.
c Ierem. 5. 1.
3 p. q. 8. a. 1.
ad 3.

fructus orandi affectus. Tota autem simul dicitur orare per suos Ministros: qui propterea merito esse debent valde coniuncti cum suo capite Christo & cū Divino Spiritu: ut eorum orationes conformes essent Spiritui proprio ipsius Ecclesie, Implentes quod ad hanc rem Apostolus scripsit Ephesiis: *a Implemini Spiritu Sancto, loquentes vobismetipsis in Psalmis, & Hymnis, & canticis spiritualibus, cantantes, & psallentes in cordibus vestris Domino, gratias agentes semper pro omnibus, in nomine Domini nostri Iesu Christi.* Quamvis autem videatur Apostolus loqui de mentis oratione, qua quisque se cum Deo in corde loquitur sanctis cogitationibus, ac meditationibus: tamen etiam loquitur (ut ait S. Thomas) de vocali oratione. Vocat autem cantica spiritualia ea, quæ ab Spiritu & corde deuoto procedunt; propterea enim eos exhortatur, ut impleantur Spiritu sancto, qui linguas infundit igneas, quas per Sophoniam vocat *b labium electum*; ut cum feruore dicant Psalmos, Hymnos, & cantica laudis, & actionem gratiarum, cantantes ea cordibus & linguis, innitendo gratiæ & virtuti Iesu Christi, cuius nomine orant pro omnibus. Nec vacat mysterio, quod Apostolus huiusmodi orationum & laudum mentionem fecerit: à quo Ecclesia eas accepit, & suis Canonicis Horis inseruit: in quibus inferuntur Psalmi Davidis, Cantica Prophetarum, & Hymni varij, quos viri Sancti adinuenerunt; & alij orandi modi, quos ipsemet Apostolus in suis Epistolis docet; & omnes reliqui, quos Spiritus Sanctus ex communi & ordinaria lege Fidelibus inspirat: memoria scilicet Diuinæ præsentia; eleuatio cordis ad ipsum Deum, recognitio vilitatis nostræ, & humilis nostræ miseriæ, confessio, reuerentia, & adoratio Diuinæ Maiestatis, petitio rerum, quæ nobis desunt, particularis peccatorum nostrorum remissio, victoria tentationum; gratiæ, ac virtutum augmentum; obsecratio, siue Sacri alicuius rituli allegatio: quæ ipsum Dominum nostrum ad nos audiendos inclinet; actio gratiarum pro acceptis, beneficijs oblatio & vota siue proposita rerum, quæ ad obsequium Diuinum spectant; laudes Dei propter magnalia, quæ in se continet; & propter ea opera, quæ facit; ac denique memoria præstantissimarum rerum, quas fecit in tribus legibus, Naturali, Scripta & Euangelica fauendo, prosequendo & remunerando iustos; puniendo verò peccatores; ad nos permonendo, ad affectus amoris, Spei, & contritionis, & alios multos in omni genere virtutum: quibus affectibus Horæ Canonicae sunt plenæ, ut postea adhibemus.

Quod omnem in his orationibus magis splendet, est valor & efficacia earum ad obtinendum quod quærunt. Pro cuius explicatione supponendum est: orationem aliam esse particularem, aliam communem. *Particularis* illa dicitur, quam quisque proprio suo nomine ac deuotione facit, remedia petens suarum necessitatum, aut etiam proximorum: siue mente

a Ephes. 5. 19
Colos. 3. 16.

2 2. q. 91. n.
7. ad 1.

b Soph. 3. 8.

Dux. Spirit.
Tract. 1. c. 15

tantum oret, siue etiam voce; siue ipsemet verba componat, siue ab alio
composita legat. Quod fufius explicuimus in libro meditationum, & in
Duce Spirituali.

CVM autem Ecclesia non sit aliud, quam Fidelium omnium Congre-
gatio; quod quisque in particulari melius nouerit orare, maioreque ferro-
re & spiritu id fecerit: eo amplius promouebit valorem orationis totius
Ecclesie: cuius oratio vocatur communis. Quamuis hæc communitas possit
esse duplex: Altera, cum fideles alicuius prouincie, Ciuitatis, aut fami-
liae ex sua deuotione & cum spiritu Dei conueniant in vnum locum ad
orandum, alicuius necessitatis omnibus communis causa: vt fieri solet
tempore siccitatis, aut pestis, aut belli; cum instituuntur Supplicationes,
dicuntur Litanie: & in templis conueniant, vt pro inuicem & pro om-
nibus oret. Sed magis proprie appellatur oratio communis & publica ea que
fit nomine totius Ecclesie vniuersalis. Quæ vt talis sit, duas debet habere
conditiones. Prima est; vt qui eam facit, sit ipsemet Ecclesie Minister
eiusdem auctoritate designatus & constitutus ad hoc ministerium oran-
di nomine ipsius Ecclesie: quales sunt omnes Sacerdotes, & quicumque
sunt ordine Sacro insigniti, aut Ecclesiastica habent Beneficia: Secunda
conditio est, vt ipsæ orationes sint etiam ab ipsa Ecclesia constitutæ, vt
ipsius nomine offerantur: quales sunt septem Horæ canonicæ; & quæ in
ipsa Missa designantur. Eum in modum, quo legati siue oratores debent
nominari à Principibus, qui ipsos mittunt; & illi ea tantum negotia age-
re, quæ Principes illis committunt. Ex quo fit, vt si quispiam secularis
propria deuotione inductus Canonicas Horas legat, etiam in loco publi-
co, quale est templum, aut cum alijs: eius oratio nec communis, nec publi-
ca dicatur; sed secreta & priuata: eo quod non eas dicat nomine Eccle-
siae, à qua non est ad id destinatus. Et similiter, eum Sacerdos Coronam
siue Rosarium Beatissimæ Virginis orat: eius talis oratio nec communis
est, nec publica. Rosarium enim non est oratio ab Ecclesia suis ministris
prescripta, vt eam eius nomine faciant. Si tamen idem Horas Canonicas
recitet, siue id faciat in templo, siue in priuato suo Oratorio; siue solus,
siue simul cum alijs: talis eius oratio vocatur communis & publica: quia
eam offert nomine totius Ecclesie, quam repræsentat. Ideoque etiam si sit
solus, dicit: *Oremus*; &: *Dominus vobiscum*; & respondet sibi: *Et cum spiritu
tuo*, & similia alia verba dicit sibi ipsi, quasi cum multis, aut multorum
nomine loqueretur. Sancte autem ac pie constituit Ecclesia, vt certis diei
temporibus multi conueniant in Chorum, ad has Horas Canonicas dicen-
das: vt sic conuenientes representent veram Congregationem ipsiusmet
Ecclesie vniuersalis, quæ per ipsos oret.

§. II.

PRÆCIPVVM harum orationum diffe-
 & valore earum. Particularis enim oratio totum suum valorem & effi-
 cacitatem accipit ab ipso orante : & iuxta maiorem, aut minorem
 eius sanctitatem ac dispositionem, Oratio ipsa est magis aut minus utilis
 & fructuosa. At Oratio communis valorem & efficacitatem suam accipit
 à tota Ecclesia, cuius nomine offertur; quæ ex hac parte & hoc nomine
 multò maiorem habet efficacitatem; non quidem in omnibus orationis
 effectibus, sed in aliquibus. Si enim attendamus ad illos duos effectus:
 meritum scilicet augmenti gratiæ, & gloriæ; & spiritualem orantis refecti-
 onem; non est discrimen aliquod inter vtramque orationem. Hæc enim
 duo sunt opera & fructus personales, quæ ita ea facienti profunt, vt non
 possint alijs communicari; & omnino inuitantur Charitati & feruori orā-
 tis: ita vt neque plus mereatur, propterea quod sit Ecclesiæ Minister; nec
 amittat quidquam, propterea quod non sit talis. Et tantum promerebi-
 tur secularis orans ipsas horas Canonicas, quantum Sacerdos oīās eadem,
 si æqualem habeat Charitatem, & feruore oret æquali. Quoad alios verò
 duos effectus, hoc est, satisfactionem pro pœnis nostrorum peccatorum;
 & impetrationem recentium gratiarum ac donorum multum inter eas
 orationes interest. Nam particulares & priuatæ orationes non satis faciunt
 pro pœnis debitis, nisi orans ipse sit in gratia apud Deum; ac proinde se-
 cularis existens in peccato mortali, etiamsi Canonicas Horas legat, non
 soluit sua debita: imò etiamsi illas offerat pro alio iusto, aut pro anima-
 bus purgatorij, non profunt illis. Et sæpè non impetrant, quod petunt;
 quia orantibus desunt conditiones necessariae, vt exaudiantur. Orationes
 autem publicæ vtrumque effectum & fructum habent per excellentiam
 eo modo, que superius de orationibus Missæ dictum est: etiamsi sacerdos
 sit peccator: & nominatim quoad ipsam impetrationem: propterea quod
 eas orationes dicat in persona Ecclesiæ: cuius preces Dñs noster exaudit;
 quia tanquam sponsam suam eam diligit, etiamsi Ministrum ipsum oderit,
 & orationes rejciat, quas proprio suo nomine ipse obtulerit.

EXACTIVS hoc ipsum intelligitur, si discurremus per conditiones
 necessarias ad hoc, vt oratio infallibiliter impetret, quod petit, iuxta pro-
 missionem à Christo ipso Domino nostro factam. *Prima* est, vt res, quæ
 petitur, bona sit ac necessaria, aut expediens ad salutem consequendam.
 Si enim res sit praua, quæ petitur; etiamsi tantum sit leuis culpæ; peccatum
 esset graue illam à Deo petere. Est enim grauissima in eius bonitatem in-
 iuria, petere ab eo vt auctor sit qualiscunque peccati.

Et quan-

Tract. 1. c.
5. § 3.I.
S. Thomas.
2. 2. q. 83. a.
15.

Suarez to-
mo 2. de Re-
lig. tract. 7.
lib. 1. c. 23. 1

2

a Matt.
24. 13.

b Matt.
21. 22.
Iacob. 1. 6.

c Matt. 9. 1.

S. Tho. 2. 2.
q. 83. a. 6.
d Psal. 36.
10.

c. Ioan. 3. 23

f Psal. 118. 10.
g Psal. 38. 3

Et quamvis res petita sit aliàs bona, si illa non expedit saluti spiritali, non est infallibile, quod obtinebitur; quia Christi promissio non extendit ad talem. Et hoc nomine Ecclesiæ orationes dignæ sunt, quæ exaudiantur: quia semper sunt de rebus bonis, & in eo gradu, quæ conducunt ad maiorem Dei gloriam & bonum Fidelium.

SECUNDA conditio est, ut oratio fiat cum *Fide*, & *Spe* siue *Fiducia*. Fides tunc adesse censetur, cum certissimè creditur veritas Diuinæ promissionis; & quod potius a *cælo* & *terra* transibunt, quàm ipsius Christi *proba* præcereant, & promissioni, verboque suo desit. Fiducia in eo consistit firmissimè absq; vlla dubitatione, aut titubatione speremus, quòd Deus Dominus noster concedet nobis, quæ petimus, promissionis suæ pactis fideliter obleruans. Viramque hanc virtutem coniunxit ipse Christus Dominus noster, & S. Iacobus eius Apostolus, cum dixit: ut *postulemus in Fide, nihil habentes*. ob quarum virtutum defectum multæ particulares orationes non exaudiuntur. Orationes autem publicæ Ecclesiæ, nunquam hoc defectu laborant. In Ecclesia enim nec Fides certa, nec spes firma deesse potest, de veritate & bonitate sponsi sui Christi. Et ita in quâdam oratione Missæ dicit Sacerdos Christo Domino nostro: *ne respicias peccata mea, sed fidem Ecclesiæ tuæ*: propter quam etiam peccatoribus beneficit, sicut sanauit *Paralyticum propter fidem illorum*, qui illum coram ipso constituerant. Quamuis autem non sit necessaria charitas petentis, ad hoc ut Deus eius exaudiat petitionem, & promissionem suam impleat: quæritiam exaudit peccatores, modò reliquas bonæ orationis condiciones obseruent; nullum tamen est dubium, quin orantis sanctitas plurimum iuuet, ut eius oratio exaudiatur & iuxta votum eius expediat. Propter ea enim dixit Psalmista: *Oculi Domini super iustos & aures eius in precibus eorum*: & S. Ioannes dixit: *si cor nostrum non reprehenderit nos, fiduciam habemus ad Deum, & quæcquid petierimus, accipiemus ab eo*. Quæ cum ita sint quis in terra sanctior est Ecclesiâ Christi ipsius sponsa? & quis dignior, in quem Deus oculos suos conijciat & aures eius audiant talis sponsæ petitiones? Quamuis autem fiducia nostra non debeat præcipue innitè operibus & meritis nostris; non tamen excludit illa, quæ potius extirpantur solent cor, ut fidat bonitati & liberalitati Dei, quæ præcipuum est fundamentum & fulcrum fiducia nostræ. Camq; te duo illi sancti Reges Dauid & Ezechias, ut oratio sua exaudiretur, allegarunt, quod *in corde suo ipso ambulauerunt*: potiori iure allegare poterit Ecclesia seruitia & obediencia quia quæ ipsi Domino per membra in iustos scilicet præstat; & hunc adde- dere titulum, ut ipsius orationes exaudiatur.

3

HVIC Orationis conditioni affinis est tertia, *reuerentia* scilicet & ho-

mitas, quæ illam comitantur: cum de Christo ipso Domino nostro dictum sit, quod *hæc exauditus fuerit pro sua reuerentia*; & Ecclesiasticus dixit: *quod i oratio humiliantis se nubes penetrabit, & non discedet, donec Altissimus aspiciat.* in qua conditione etiam præcellunt orationes Ecclesiæ: quæ digna est, quæ propter suam reuerentiam exaudiatur. Tam propter reuerentiam quam ipsa Deo suo exhibet; quam ob reuerentiam, quæ sponsæ Christi iure debetur; imò etiam quia quò est maior, eò ipsa se gerit magis humiliter, & in omnibus suis orationibus diffidit sibi, suamque agnoscit miseriam; confidit autem solùm titulo illi, quem semper allegat; ut scilicet exaudiatur *Per Dominum nostrum Iesum Christum*, sponsum scilicet ac dilectum suum: sine quo agnoscit se nihil posse; & per quem confidit, se omnia posse. Et ipsemet Christus discipulis suis, cum essent in cœnaculo dixit: *Quodcumq; petieritis Patrem in nomine meo dabit vobis; & quodcumq; petieritis me in nomine meo hoc faciam, ut glorificetur Pater in filio. Si manseritis in me, & verba mea in vobis manserint quodcumque volueritis petetis, & fiet vobis.* Hoc totum accipit sibi Ecclesia præsens, quæ successit ei, quæ tunc erat in illo cœnaculo; & cum sit semper sancta maneatque in Christo, & Christus in ea: audet petere quicquid vult, quod semper est bonum; & sperat se id obtenturam, quatenus expedit: non ob sua merita tantum; sed propter bonitatem & liberalitatem sponsi sui, & propter reuerentiam & humilitatem, quam ipsemet sponsus habuit: quam ipsa applicat sibi.

QUARTA orationis conditio est *Perseuerantia*: ita ut nunquam cessemus, nec deficiamus à multiplicandis orationibus donec exaudiamur; & impetremus, quod petimus. Solet enim Deus iustissimis ex causis id differre, ut in alio loco explicuimus. Et necesse est: *nunquam deficere*, ut ipsemet Christus monuit, ad ducto exemplo *viduæ venientis ad iudicem, qui per multum tempus nolebat eam audire*: quia tamen illa molesta ei erat, tandem obtinuit ab eo quod petebat. Quæ autem hæc vidua est, ait S. Augustinus, nisi Ecclesia Catholica, quatenus eius sponsus Christus in cœlum ascendens, ab ea discessit, eam relinquens in hoc exilio? Cumque semper persecutionem à suis aduersarijs patiatur, & in suis filijs continuè auxilio indigeat: semper gemit, & nunquam cessat. Ac propterea constituit ministros, qui omnibus horis diei & noctis hoc orandi officium obeant, ut ipsorum præsentia dignam eam reddat, quæ exaudiatur.

DENIQUE licet aliqui ex sanctis senserint promissionem infallibilem, quòd orationes nostræ sint exaudiendæ; intelligendam esse tantum cum pro nobis ipsis petimus; non autem ita cum pro alijs. Hoc tamen non nocet Orationibus Ecclesiæ. Cum enim illa sit omnium fidelium Congregatio: cum illa pro suis fidelibus orat, etiam censetur pro se ipsa orare: ideoque hoc nomine etiam est exaudienda. Et quando

h Hebr. 5. 7.
i Eccli. 35. 22

h Ioan. 14. 13.
16. 7.

4

in Luc. 18. 2

Lib. 2. 99.
Euang. 6. 45
tomo. 4.

S. Tho. 2. 2.
q. 83. a. 15. 5
16.
Ex S. Aug.
Tract. 73. 5
102. in Ioan.

Lib. 5 in c. 3
Luca.

orat pro infidelibus, etiam pro se ipsa orat: nam propriam dilatacionem petit per conseruationem eorum, pro quibus orat. Adde, quod (S. Ambrosius dixit) non est, cur Saluatoris promissio angustetur & contrahatur ad petitionem orantis pro seipso: cum ipse vniuersim dixerit, se concessurum quidquid peteretur. Promissiones autem fauorabiles Principis & dede immensi, non coarctanda, sed amplificanda potius sunt ad omnem multitudinem, quam ipsa sonant: siue quisque pro se petat, siue pro alijs. Non enim minus tibi dari censendum est, quod pro alijs petis, quam si pro ipso petas: cum vtrumque in tui gratiam concedatur. Sicut Angelus quidam dixit S. Paulo oranti pro suis socijs, qui erant in periculo pereundi in tempestate: *n donauit tibi Deus omnes qui nauigant tecum.* Cum igitur Ecclesia sit quasi nauis, in qua omnes fideles nauigamus, si omnes oremus pro *inuicem ut saluemur*, sicut dixit S. Iacobus Apostolus: Deus oranti dabit salutem eorum, pro quibus orat.

n Actuum
27. 24.
o Iacob. 5. 16

CAP. V. T. IV.

UTILITATES ET COMMODA ORATIONIS, QUAE FIT A MULTIS SIMUL.

Multis simul in vno loco manentibus vnus pro omnibus orat.

X HIS QUAE PROXIMO CAPITE diximus de vtilitatibus & commodis orationis communis, quae fit nomine totius Ecclesiae, deducere licet etiam commoda orationis multorum fidelium, qui ob aliquas speciales causas in vnum locum conueniunt ad orandum, sicut in primaeua Ecclesia conueniebant propter occurrentes necessitates. Et cum conuenissent semel Apostoli cum

n Actuum
4. 24. 3.

aliquot fidelibus, ait S. Lucas, eos a *unanimitate leuasse vocem ad Deum*, tantoque feruore spiritus, ut locus totus *moeretur*, in quo erant congregati, *& repletos omnes fuisse spiritu S.* ex quo apparet efficacitas & excellentia huiusmodi orationis, quae fit a multis simul. Quae deduci potest, *Primum* ex speciali Christi Domini nostri assistentia, qua sic orantibus adest, implet quod promissit: *b si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quaecumque petierint, fiet illis a Patre meo, qui in caelis est. Vbi enim sunt duo vel tres congregati in nomine meo, ibi sum in medio eorum.* Quomodo autem est in medio eorum, nisi tanquam Mediator, ut exaudiantur, & tanquam protector, ut iuuat eos petere cum feruore & fiducia? *Huc* accedit, quod vna Charitatis, quam ostendunt, dum conueniunt ad simul orandum, sit insignis dispositio, ut eorum oratio exaudiat: valde enim placet Domino nostro fidelium concordia. Ac propterea in oratione quam omnibus prescripsit, voluit vocari *Pater*, & quidem non meus sed *nosfer*: sic eis significans, debere ipsos coniu etos & vnitos viuere, sicut fratres absq; vlla ab inuicem dissensione, & si qua forte esset, oportere eam remouere ante ipsam orationem, ac propterea in eadem oratione adiunxit: *sicut & nos dimittimus*

I
b Mat. 18.
19.

o cap. 6. 9.